

Betroelse nr. 1

*De fleste kvinder betragter PMS-tilstanden
med dens oppustethed, kramper og generelt dårlige humør
som en mindre gene.*

*Jeg forvandler mig til et uhyre en uge før menstruationen ...
bogstavelig talt.*

At posere til en undertøjsreklame på et hustag i New York når sneen pisker ned udenfor, kan være en temmelig hårrejsende oplevelse. Og her taler jeg ikke i overført betydning. Jeg er meget glad for mit job, men der findes dage hvor alt går galt. Denne dag er en af dem. De diminutive kniplingstrusser kryber hele tiden op mellem balderne på mig, og bh'en er to numre for lille. Desuden føler jeg mig oppustet som en stratosfæreballe, og midt i panden har jeg en bums der kan gøre en kyklop grøn af misundelse. Og som om alt det ikke kunne være nok, har jeg nu også fået et udbrud af pelsvækst.

„Lou, kommer du ikke snart ud derfra? De andre piger er allerede gået op. Vi skal i gang!“

En dæmpet knurren rejser sig fra min strube da jeg stirrer på toiledøren. Fotografen på dagens optagelse, Stefan, tror at jeg sidder herinde og laver om på stylistens arbejde. Det er rigtig nok at jeg af og til ændrer på min frisure, men det hår jeg sidder og stirrer på nu er ikke noget man sådan lige kan ordne – i hvert fald ikke uden et effektivt hårfjerningsprodukt. Jeg er ved at bide mine læber til blods mens jeg stirrer på den stribe varulvepels der er dukket frem på min venstre skulder. Disse præmenstruelle udbrud af pelsvækst begyndte for seks måneder siden.

Jeg havde ellers næsten fået overbevist mig selv om at det der skete den aften for syv år siden, ved skolens afslutningsbal, bare

var en ond drøm, ligesom de mareridt jeg har været plaget af i den sidste tid. Men efterhånden dukker pelsvæksten op så hyppigt at jeg må se i øjnene at jeg er en varulv. Ikke noget med 'måske' og 'muligvis' og 'det kan tænkes' og alt det der. Det er en fastslået kendsgerning.

For en sikkerheds skyld vender jeg mig lige en halv omgang og studerer min bagdel i det lange spejl over håndvaskene. Der er i det mindste ikke anlæg til nogen busket hale – i hvert fald ikke endnu.

Da jeg vender forsiden til spejlet igen, håber jeg at pelsudbruddet er noget jeg har bildt mig ind. Men så heldig er jeg ikke. Heldigvis har de sidste seks måneder forberedt mig på en situation som denne her. Jeg gennemroder min beautyboks i en lynende fart.

Jeg har den med mig alle vegne nu, som min sikkerhedsline til normaliteten. Den vejer efterhånden omkring fem kilo og er fyldt til randen med alle mulige skønhedsmidler, plus mine egne, gennemprøvede og effektive blandinger, dem jeg kalder varulvenødvendigheder. Der kan sikkert komme en indbringende forretning ud af det en dag, men lige nu er jeg den eneste varulvesupermodel i verden.

Og hvordan er jeg så blevet varulv? Godt spørgsmål. Det kunne jeg også godt tænke mig at vide, og noget tyder på at det er en god idé at finde ud af det i en fart. Indtil videre kan jeg kun besvare spørgsmålet delvist – nemlig den del af det der angår hvor og hvornår. Hvordan og hvorfor har jeg ikke den mindste anelse om, men det må jeg se at få opklaret hvis jeg ønsker at beholde den tilværelse jeg har skabt mig.

Jeg finder den rigtige krukke og smører noget af dens indhold, en giftigrøn og glinsende substans, ud over pelsvæksten, og imens gennemtænker jeg endnu en gang den konklusion jeg er nået frem til om min tilstand. Den eneste logiske – at det må være noget arveligt. Noget der gøres endnu mere sandsynligt af

den kendsgerning at jeg er adoptivbarn. Nogen ville måske råde mig til at ringe til mine adoptivforældre og presse dem for oplysninger om mine biologiske ophav, men det kan ikke rigtig lade sig gøre. Der er tidspunkter hvor man er nødt til at opgive enhver forbindelse med sit hjem. For eksempel når man har myrdet skolens fodboldhelt under afgangsklassens eksamensbal.

„Lou Kinipski! Hvis du bliver hængende derinde så længe at det gode lys og al den dejlige sne forsvinder, er det sidste gang jeg har arbejdet med dig!“

Stefans trussel imponerer mig ikke videre. Han prøver altid at spille hård nyser når han er på optagelse, men han har et hjerte af guld. Han har også en usædvanlig lækker krop, og han deler gavmildt ud af den til alle de andre modeller. Det er jeg til gengæld ikke så tilfreds med. Han er min ridder i skinnende rustning, og han burde virkelig holde sit sværd under bedre kontrol. Hvis han kunne, ville jeg interessere mig langt mere for det, men rent bortset fra alt det står jeg i stor taknemmelighedsgæld til Stefan.

Det er ham jeg kan takke for min karriere. Han opdagede mig for seks et halvt år siden, da jeg arbejdede som servitrice i en lille café på East Side. Han lærte mig at stole på mænd igen og hjalp mig med at genvinde den selvtillid som helt var forsvundet. Han skaffede mig et liv da jeg troede at det hele var forbi. Jeg er lidt forelsket i ham, han er virkelig min ridder, men hans skødesløse omgang med sværdet afholder mig fra at føre forholdet mellem os til næste stadie. Dét og så den kendsgerning at jeg er morder. Det er jeg nemlig også – foruden at være varulv.

„Lou! Kom nu!“ Stefan er gået over til at tigge.

Hans taktik ville måske virke hvis mit navn virkelig var Lou Kinipski. Mit bureau pressede på for at få mig til at ændre navn da jeg begyndte at gå model, men det nægtede jeg. Jeg havde

allerede skiftet navn én gang, nemlig da jeg stak af fra Haven efter afslutningsballet for syv år siden. Dengang valgte jeg et grimt navn for at huske mig selv på at jeg engang havde været grim. Det kan godt være at jeg er alles drømmepige i dag, men det har ikke altid været tilfældet.

Jeg kigger mig i spejlet, og jeg må indrømme at det er svært at huske at jeg engang både var grim, nørdet og dødkedelig. Den nat jeg blev forvandlet til en varulv, vågnede jeg bagefter som en skønhed – næsten som en slags kompensation for hvad der var overgået mig. Eller som om jeg havde lidt af en eller anden sygdom og mirakuløst var blevet kureret. Men sammen med skønheden kom altså de der varulvesymptomer, og de bliver hele tiden stærkere. Jeg må se at få jaget den varulv hjem i hulen hvor den hører til – og sikre mig at den bliver dér. Helst så hurtigt som muligt.

Jeg må indrømme at mine egne undersøgelser ikke er gået særlig godt. Ærlig talt har jeg ikke fundet ud af noget som helst, og derfor har jeg aftalt et møde med en privatdetektiv nu på torsdag. Jeg er lidt betænkelig ved det. Med alle de hemmeligheder jeg går og gemmer på er det måske ikke særlig smart at jeg sætter en privatdetektiv til at snuse rundt i min fortid, men hvad skal jeg ellers gøre? Svarene må findes derude et sted.

„Lou! Nu tæller jeg til tre, og hvis ikke du er herude inden jeg har talt færdig, begynder jeg optagelsen uden dig! Forstået?“

Jeg kan lige så godt tælle sammen med ham.

„Én ...“

Jeg holder vejret og forbereder mig på en hel del smerte.

„To ...“

Det her kommer til at svide ad helvede til.

„Tre!“

Jeg flår tapen af og stopper fingrene i munden for ikke at skrigte højt. Samtidig holder jeg igen på alle de eder og forbandelser som er på vej op gennem min hals.

„Lou, min skat, du ligger vel ikke derinde og brækker dig? Du kan da ikke være på slankekur igen?“

At stikke en finger i halsen for at skaffe sig af med kalorier ville have været bedre end den glødende sviden i skulderen, men jeg må lige sige at Stefan bare prøver at være morsom. Jeg behøver ikke at brække mig flere gange om dagen for at holde vægten. Den forvandling for syv år siden gjorde også et eller andet ved mit stofskifte, satte det i højeste gear og blokerede tandhjulene. Jeg kan ikke alene æde som en hest, jeg kan æde flere af dem lige efter hinanden uden at tage et gram på. Sådan noget bør en supermodel selvfølgelig være lykkelig for, men der er ikke rigtig plads til at glæde sig lige i det øjeblik. Det sørger smerten i skulderen for – suppleret af en pludselig ømhed i gummerne. Jeg fjerner fingrene fra munden og ser mig i spejlet.

Pragfuldt. Hugtænder. Lige hvad jeg har brug for nu. Jeg lukker øjnene og trækker vejret dybt flere gange for at falde til ro. Det ville være lettere hvis trusserne ikke sad og generede langt oppe mellem mine balder og Stefan ikke hamrede på døren som en bersærk. Men selv uden de plager ville det have været vanskeligt at finde det glade ansigt frem. I dag slås jeg med mere end PMS-vanskeligheder og varulveudbrud.

Jeg har været plaget af mareridt gennem de sidste syv år, og de er begyndt at slide på mig. Jeg havde et af dem i nat. Korte glimt af drømmen flimrer for mit indre blik. Ham. Mig. Sex. Og så blod. Blod på væggene. Blod på lagnet. Blod overalt. Jeg gyser.

„Lou?“

Stefans stemme bringer mig tilbage til mit nuværende dilemma. Jeg åbner øjnene og ser til min lettelse at der næsten ikke er noget tilbage af den røde stribe efter hårfjerningsmidlet på min skulder. Alt hvad jeg får af sår og skrammer heles i en utrolig fart – en anden af de gaver der fulgte med forvandlingen. Hvor

ville det være dejligt hvis der ikke altid skulle betales en pris for den slags herligheder. Hvorfor kan jeg ikke bare være smuk uden at være varuly? Og så er der det store spørgsmål om hvad der vil ske med mit nye liv hvis ikke jeg snart får bedre styr på anfaldene.

Jeg krænger læberne tilbage og ser til min store lettelse at hugtænderne allerede har trukket sig tilbage igen. Nu kan jeg smile uden at ligne ulven der åd Rødhættes gamle bedstemor. Himlen være lovet for det. Heller ingen pelsvækst at se noget sted. Jeg er klar til at møde verden.

Jeg skyller hårfjerningstapen ud, retter på den to numre for lille bh, får trusserne nørklet på plads og går hen og åbner døren.

Stefan er lige ved at stå på hovedet ind igennem den.

„Det var på tide!“ knurrer han. „Jeg håber at du har det fint med at forsinke det hele så de andre piger nu er forvandlet til is-tapper oppe på taget!“

„Det har jeg skam også,“ svarer jeg og svajer forbi ham ind i et værelse der ligner et bombenedslag. Det flyder med kvindelige beklædningsgenstande alle vegne – og med hårtørrere, makeupbokse og sko. På sengen ligger et par gigantiske, lavedelfarvede englevinger. De er en del af mit udstyr. Jeg ser mig rundt efter Cindy Emerson. Cindy lægger makeupper og fungerer desuden som Stefans assistent ved optagelser der omfatter mere end én model.

Stefan ved straks hvem jeg kigger efter. „Jeg har sendt Cindy op til resten af holdet. Jeg hjælper dig med vingerne. Og nu skal det gå stærkt.“

Stefan har altid travlt når han arbejder. Han bobler af nervøs energi. Jeg har en idé om at det skyldes at han er kaffejunkie og hælder mindst ti caffè latte i sig om dagen. Ifølge rygterne har han ikke problemet med den nervøse energi i sengen. Man fortæller mig at dér giver han sig virkelig god tid, og det lyder jo

godt, selv om jeg helst er fri for at høre om det. Jeg gør hvad jeg kan for at anbringe Stefan på en piedestal, og han mister hele tiden balancen og falder ned fordi han ikke kan styre det sværd.

„Vend dig om. Så spænder jeg vingerne på,“ siger han.

Den røde stribe efter varulvepelsen er ikke helt væk endnu, og da den sidder på forsiden af min skulder, passer det mig godt at vende ryggen til ham. Misfarvningen skulle gerne være helt forsvundet når vi kommer op på taget og han knipser løs. Hans hænder føles dejligt varme mod min hud. Han lugter så godt at man får lyst til at sætte tænderne i ham. Jeg ved ikke hvad det er for en aftershave, men den tænder mig altid – mig og alle andre kvinder, lader det til.

„Træk håret frem over den ene skulder,“ siger Stefan. „Ellers risikerer vi at det sætter sig fast i alt det velcro der holder vingerne.“

Jeg gør som jeg får besked på og mærker hans varme ånde mod huden. Han rører ved mig mens han arbejder, og det sender frydefulde ilinger op og ned langs min rygrad, og jeg gør alt hvad jeg kan for at ignorere dem. Hvis Stefan bare var en ganske almindelig fyr med en lækker krop, ville jeg have nedlagt ham for længe siden, men vores bekendtskab går dybere end ren og skær sex. I hvert fald for mig. Jeg kan ikke gå i seng med én jeg virkelig føler noget for – ikke med alle de løgne der klæber sig til min fortid.

„Skynd dig nu lidt, vil du ikke nok?“ siger jeg, for til mine andre plager kommer også den der gamle sentens om at ’sjælen er redebon, men kødet skrøbeligt’. Jeg er temmelig modtagelig lige nu, og det er farligt når man er alene med en afgjort appetitlig fyr i et hotelværelse. En lækker, kronraget fyr, for øvrigt. Stefan rager alt håret af fordi hans far allerede er pilskaldet. Han ved at han vil ende på samme måde og ønsker at kontrollere situationen. Nævnte jeg at han er lidt af en kontrollfreak?

„Det blæser temmelig meget deroppe,“ siger Stefan. „Jeg vil

være sikker på at vingerne sidder godt fast. Samtidig skal jeg passe på at du ikke flyver ned fra taget.“

Vind, slud, sne. Jeg kunne lige så godt være ansat i postvæsenet.

„Du kunne have arrangeret det hele indendørs!“ jamrer jeg. „Med dejlige varme projektører og falsk sne.“

Han laver misbilligende tsk-tdk-lyde. „Det ville ikke komme til at se nær så originalt ud som denne optagelse. Vend dig om og lad mig se dig med vingerne.“

Jeg vender mig. Stefans ansigt er meget nær mit. Vi er næsten lige høje, men jeg er udstyret med ni centimeter lange stiletter, og det er han heldigvis ikke. Han har et par af de her store, mørke hvalpeøjne. De har slået benene væk under mange fotomodeller, og jeg vil ikke være endnu et nummer på listen. Men hvis han havde hår på hovedet, tror jeg at jeg ville slæbe ham hen til sengen og spænde ben for ham. Nej, jeg tror det ikke. Jeg ved det.

„Vingerne sidder som de skal,“ siger han. „Du ser pragtfuld ud. Lad os komme i gang.“

Når vi arbejder, sænker Stefan og jeg paraderne og er temmelig nærgående over for hinanden. Det er en slags forspil som aldrig føres til ende, og det er så langt jeg vil gå med ham. Men i dag er jeg parat til at være rigtig nærgående. Mere end parat.

Forholdene oppe på taget kommer en hel del bag på mig. Det første jeg opdager er at Stefan ligesom de fleste mænd er fuld af løgn. En 'smule' vind er årets underdrivelse. En 'smule' sne kommer ind som en sikker nummer to. Der er tale om vindstød af orkanstyrke og snestorm. Gåsehuden over hele min krop når større højder end bumsen i panden. Jeg står ligefrem og længes efter en dejlig, varm varulvpeps – over det hele, vel at mærke, ikke kun som en stribe på skulderen.

„Cindy!“ gjalder Stefan gennem vindsuset.

En lille blondine, svøbt godt ind i et tæppe, haster over til ham. Hendes læber er blå og hun klapper tænder. Cindy Emerson ville foretrække et værktøjsbælte for en beautyboks, men hun er for lille og spinkel til at blive bygningsarbejder. Cindy er lesbisk. Og hvordan ved jeg så meget om hende? Fordi hun er min bedste veninde og har været det siden børnehaven. Et hvert uhyre har sin trofaste ledsager, og Cindy er min.

„Hvordan går det, Lou?“ råber hun.

Et enkelt ord er nok til at sætte hende på sporet. „PMS.“

Hun skærer ansigt og vipper en børste frem for at rette på min makeup. „Du skulle have ringet og meldt dig syg.“

Hun har ret, men jeg var temmelig ødelagt på grund af drømmen og havde ikke lyst til at sidde alene hele dagen. Mens Cindy arbejder på mit ansigt, giver Stefan resten af holdet instruktioner. Han skræller tæpperne af pigerne og dirigerer dem hen foran det herlige, kunstige isslot han har sat op. Et slot som vinden truer med at flå fra hinanden.

Cindy bliver færdig med mit ansigt, og vi går hen til de andre. Et vindstød er lige ved at løfte mig op fra taget. Cindy griber fat i mig, og det burde hun virkelig lade være med. Så lille og spinkel som hun er, var hun blevet revet med hvis vindstødet havde været kraftigt nok til at sende mig ud over tagkanten. Men det er det ikke. Jeg er faktisk temmelig – nærmest uhyggelig – stærk, og det er mig der må holde godt fast på hende det sidste stykke hen til de andre.

„Det her er rædselsfuldt, Stefan!“ råber Karen Sims, en langbenet sort skønhed fra Queens.

„Det bliver alle tiders!“ brøler han tilbage mens han justerer kameraet. „Bare vent til du ser det færdige resultat!“

Det er hans standardsvar når han udsætter modellerne for elementerne under sine optagelser. Han opfatter det han laver som kunst, og han mener at alle andre også bør lide for den. Jeg stiller mig i positur midt mellem de andre. Mit lange, mid-

natssorte hår pisker omkring ansigtet på mig. Engang var det kedeligt og kommunefarvet, og mine øjne var matbrune, men nu er de jadegrønne. Jeg kan godt lide mit nye hår og mine nye øjne, men himlen skal vide at jeg kunne have opnået samme effekt med farve og kontaktlinser, og så havde jeg været fri for alt det her varulvehalløj.

Stefan instruerer og retter på de andre piger. Så standser han foran mig og løfter kameraet – og sænker det et øjeblik efter med en panderynken. Han går om bag mig og haler min bh opad så brysterne flytter sig helt op under hagen på mig. Han har ikke handsker på og hans hænder er stadig dejlig varme. Han går om foran mig igen, stirrer vurderende på mine bryster og siger: „Pragtfuldt.“

„Jeg ved godt de er ganske pæne,“ siger jeg. „Se nu at blive færdig inden de fryser af.“

Et smil lister sig frem i hans mundvige. Han læner sig ind mod mig og hvisker: „Er det i dag det sker, Lou? Er det i dag isdronningen smelter?“

I et glimt ser jeg en oprodet seng og et par svedige kroppe for mig, og synet varmer selv om vinden bider forbistret. Jeg smiler til ham, et af den slags smil der lover noget jeg ikke kan give ham.

„Ja, det er netop det udtryk jeg vil have frem,“ siger han. „Det der smil som hos en kat der lige har labbet al fløden i sig.“

Mit hår er godt vådt da Stefan omsider vinker efter et håndklæde, og håret er ikke det eneste sted fugten har meldt sig. Stefan udstøder små lyde dybt nede i halsen når han fotograferer. Elskovslyde. De andre piger kan ikke høre dem, men min hørelse er langt skarpere end normalt. Så jeg opfanger det hele, og det kalder vilddyret frem i mig – og hvor ville jeg dog ønske at det kun var en talemåde.

Cindy kommer farende med et tæppe. Det er både koldt og vådt, og jeg tvivler på at jeg kan få det rundt omkring mine gi-

gantiske vinger. Jeg vinker afværgende til hende og sprinter hen mod dørene der fører ned til vareelevatoren. Det lykkes mig at nå frem uden at ødelægge vingerne, selv om det er en hård kamp mod vinden, men netop som jeg tager efter døren bliver den åbnet indefra og smækker tilbage mod muren.

En mand træder ud på taget. Han er helt i sort. Sort læderjake. Sorte jeans. Sorte støvler. Sorte solbriller. Solbriller? Jeg kigger op mod den overskyede himmel.

„Jeg leder efter Lou Kinipski!“ råber manden. „Hendes agent sagde at jeg kunne finde hende her!“

Omtrent samtidig med at jeg registrerer at han leder efter mig, går det op for mig at han har emblemer på jakkeærmerne. Han er betjent.

„Hvad drejer det sig om, betjent?“ råber Stefan.

„En privatsag!“ råber betjenten tilbage og peger på skiltet der sidder på brystet. „Jeg er her i embeds medfør.“

En kvalmende fornemmelse breder sig i min oppustede mave. Betjenten stirrer indgående på mig, og jeg ved med det samme at det ikke er fordi jeg er halvnøgen og utrolig smuk. Han er pludselig blevet klar over hvem jeg er. Det er svært at forblive anonym når ens ansigt kan ses på kæmpeplakater over det meste af New York.

„Er der et sted hvor vi kan tale sammen, miss Kinipski?“ spørger han.

Jeg kan kun forestille mig tre ting som en betjent vil tale med mig om. Eksamensballet. Texas. For syv år siden.

Betroelse nr. 2

*Mænd i sort er skønne ...
medmindre de kommer for at arrestere én
for mord.*

Jeg er på dametoiletet igen. Det lykkedes mig at få vingerne af og en badekåbe på. Betjenten venter ude på den anden side af døren, og jeg er sikker på at Stefan, Cindy og de andre modeller klumper sig sammen ude i korridoren og spekulerer på hvad det her drejer sig om. De fleste af dem, bortset fra Cindy, tror sikkert at politiet er efter mig på grund af en stak ubetalte parkeringsbøder.

Det ville også have været dejligt, men jeg kører altså ikke bil. Ikke i denne by. Jeg kan muligvis præstere pelsvækst og hugtænder og hyle mod månen en gang imellem, men jeg er ikke spliterravende gal. Heldigt at jeg ikke er i gang med et nyt anfald af uønsket pelsvækst for øjnene af en betjent, men mit hår er stadig vådt, og det stinker af våd hund. Jeg lagde godt mærke til at betjenten snusede undrende ind i elevatoren, men forhåbentlig troede han at lugten stammede fra kæmpevingernes fjer.

Jeg svøber et af hotellets store og dejligt bløde håndklæder om hovedet og oversprøjter derefter mig selv med parfume for at skjule hundestanken. Mit tøj ligger inde i værelset, så jeg er nødt til at beholde badekåben på. Ligesom jeg er nødt til at spekulere som en gal på hvad jeg skal svare hvis betjenten begynder at udspørge mig om eksamensballet i Texas for syv år siden.

Har nogen endelig gravet Tom Dawsons lig op? Har de på en eller anden måde knyttet mig til forbrydelsen selv om jeg har skiftet navn og ser helt anderledes ud end dengang? Ifølge

Cindy tror alle i Haven at Tom og jeg løb bort med hinanden efter eksamensballet – hvilket forekommer nogenlunde lige så usandsynligt som at jeg skulle have forvandlet mig til en varulv og dræbt ham. Det er vel muligt at nogen har gravet ham op uden at jeg kender noget til det. Det vil være synd at sige at jeg står i daglig nyhedsforbindelse med Haven for tiden.

Cindy har hidtil været min kilde, men den er tørret ud. En pige fortæller ikke sin far at hun er lesbisk når han er præst og overhoved for Havens baptistmenighed. Det gik op for hende da han sparkede hende ud med besked om aldrig at vise sig inden for hans døre igen.

En dæmpet banken på døren. „Miss Kinipski? Der er vel ikke noget galt?“

„Nej, nej, alt i orden!“ gjalder jeg gennem døren. „Jeg skal lige ... have ordnet min makeup.“

God undskyldning, synes jeg selv. Jeg er jo topmodel og formodes at være totalt opslugt af mit udseende. Hvilket minder mig om at jeg nok hellere må sørge for at reparere ansigtet. Jeg griber beautyboksen og går i gang. Jeg fjerner udtværet mascara og jævner de striber vinden og sneen har efterladt i min makeup, og kyklopøjet i panden får et ekstra lag pudder. Samtidig prøver jeg at finde ud af hvad jeg skal sige hvis betjenten spørger mig om den fortid, jeg troede at have lagt bag mig. Himlen skal vide at jeg har gjort alt hvad jeg kunne for at glemme den nat for syv år siden, men dens begivenheder står stadig lysende klart i min erindring.

Jeg kan næsten mærke duften af den frodige jord fra mr. Rileys majsmark, høre rockmusikken fra radioen i Toms bil og fornemme forårsnattens lune luft ...

„Kom nu, Sherry. Jeg beder bare om et kys. Det kan da ikke skade nogen, vel?“

Sherry Billington var aldrig blevet kysset. Nå, ja, måske en enkelt gang i tredje klasse, af en dreng med verdens skæveste tænder og største

polypper, men det talte ikke rigtigt. Tom Dawson var en af de drenge der talte. Han var stjerne på skolens fodboldhold og havde allerede fået utallige tilbud om collestipendier. Jeg var nul og niks, ubetydelighedernes ubetydelighed. I hvert fald i Haven, hvor der for øvrigt ikke foregik ret meget af betydning.

Det var helt utroligt at Tom havde budt mig op til eksamensballet. Og endnu mere ubegribeligt at han var standset og havde tilbudt mig et lift da Cindy og jeg var på vej hjem. At han ikke tilbød at tage Cindy med burde have advaret mig om at han havde skjulte hensigter.

Og nu sad vi her i hans bil ved siden af majsmarken, og nu ville han også kysse mig, og det eneste spørgsmål jeg kunne komme i tanke om i den anledning var et stort HVORFOR? Det var for nylig revnet mellem ham og Abby Sinclair, lederen af skolens heppekor og almindelig anerkendt som sandsynlig kandidat til Playboys folde-ud pige i en forholdsvis nær fremtid. Jeg havde hørt at det havde noget at gøre med at Tom var parat til at kaste sig stønnende over alt med en puls, bare det stod stille længe nok. Den tanke bragte mig tilbage til virkeligheden.

„Jeg vil hellere hjem,“ sagde jeg. „Mine forældre kan ikke forstå hvor jeg bliver af.“

Det passede ikke. Clive og Norma Billington gik i seng hver aften præcis klokken halv elleve, umiddelbart efter den sene nyhedsudsendelse. Det sidste det kunne falde dem ind at bekymre sig om var mig i ubevæbnet nærkamp med en dreng i en bil i udkanten af en majsmark. Jeg havde aldrig givet dem anledning til bekymringer, og de havde aldrig givet mig noget videre til gengæld. De behandlede mig udmærket, sørgede for mig på alle måder, men kærlighed lod til at være en by i Rusland for dem.

„Bare et lille kys, så skal jeg nok køre dig hjem,“ insisterede Tom og skød læberne frem.

Set i erindringens afslørende lys så han temmelig fjollet ud, men dengang var jeg alligevel betaget. Hvorfor ikke? tænkte jeg. Det var på tide at jeg prøvede at blive kysset 'rigtigt'. Og det kunne da tænkes

at Tom var blevet træt af storbarmede, langbenede donnaer og ville prøve noget mere jordnært.

„Godt, et enkelt kys,“ sagde jeg. „Og så skal jeg altså hjem.“

Tom lænede sig frem, og jeg mødte ham genert på halvvejen. Hans tunge forsvandt ned i min hals som en angribende klapperslange. Han var ved at kvæle mig. Jeg prøvede at trække mig væk, men han greb fat i mine skuldre og maste mig tættere ind til sig, og hans ene hånd forsvandt op under min kjole. Mine ben smækkede øjeblikkelig sammen som en saks. Han havde dårlig ånde og smagte underligt, som om han havde drukket en hel del andet end den temmelig vamlé punch som var blevet udskænket under ballet.

„Slap af,“ sagde han, stadig med tungen nede i halsen på mig, hvordan det så kunne lade sig gøre. „Du vil kunne lide det. Stol på mig.“

Jeg hørte ganske vist til en af skolens udstødte, men jeg var ikke dum. Jeg forstod med det samme at Tom Dawson var ude efter mere end et kys.

„Hold op!“ sagde jeg bestemt og prøvede at gøre mig fri af ham. „Kør mig hjem! Nu!“

Han borede fingrene dybere ned i mine skuldre. „Du går ingen steder!“ snerrede han. „Ikke før jeg har sikret mig at jeg vinder mit lille væddemål med Phil Brewer. Jeg har væddet hundrede dollars med ham om at jeg kommer hjem med dine trusser i lommen.“

En kvalmende fornemmelse bredte sig i maven på mig. Jeg burde have vist at der lå et ondskabsfuldt påfund bag Toms pludselige opmærksomhed. Det havde været tåbeligt at tro at han var det mindste interesseret i mig. Tom havde altid været lidt af en tyrann, men hvis han troede at jeg var for bange for ham til at gøre andet end at rulle om på ryggen og spille død, tog han fejl.

„Jeg håber at du har hundrede dollars på dig, dit store, dumme røvhul,“ sagde jeg.

Og det var den helt forkerte replik i den situation.

„Miss Kinipski? Kommer De snart ud? Det er temmelig vigtigt at jeg får talt med Dem.“

Rockmusikken fra bilradioen fortøner sig sammen med fornemmelsen af Toms fingre der borer sig ind i mine skuldre. Haven, Texas, fader også ud, og jeg blinker et par gange og ser mig i spejlet, og i et ganske kort glimt er det Sherry Billington der kigger tilbage på mig. Jeg blinker igen og ser mig om. Hvor er jeg? Åh ja, i New York. På et hotelværelse – på vej til at blive arresteret for mord. Jeg trækker vejret dybt og går hen og åbner badeværelsesdøren.

Betjenten står lænet op ad dørkarmen. Han har taget solbrillerne af, og nu ved jeg hvorfor han havde dem på. Han har de største og mest babyblå øjne jeg nogen sinde har set, og de passer slet ikke til hans image som hård negl. Det kan kun være derfor han gemmer dem af vejen bag mørke briller.

„Jeg vil gerne have lov at stille Dem nogle spørgsmål,“ siger han.

„Og De er?“ spørger jeg. Jo længere jeg kan trække tiden ud, jo bedre.

„Kriminalassistent Terry Shay, NYPD.“

„Virkelig?“ siger jeg og fører forhalingsteknikken ind på et andet felt. „Det forstår jeg ikke. I fjernsynets kriminalserier går kriminalbetjente aldrig i uniform. De er i mere eller mindre velsiddende habitter eller ...“

„Det her drejer sig ikke om kriminalbetjentes påklædning, miss Kinipski,“ afbryder han. „Vi er ikke særlig optaget af mode på den station jeg kommer fra.“

Jeg spørger om tøjet fordi Cindy og jeg ser et utal af krimiserier. Cindy er vild med dem. Hun elsker at følge dem på den store fladskærm i min lejlighed, selv om vi er naboer og hun sagtens kunne se dem inde hos sig selv.

Min forhalingsteknik virker ikke rigtig efter hensigten. Shay lader ikke til at være særlig påvirket af den kendsgerning at jeg regnes for verdensberømt i visse kredse, at jeg er iført temmelig frækt undertøj under badekåben og at vi befinder os alene i et

hotelværelse. Den slags er jeg ikke vant til. Har jeg nogen sinde mødt en mand der ikke tænker med et vist og engang unævneligt vedhæng? Så er Shay i hvert fald den første.

Med ham som fangevogter ville det måske slet ikke være så slemt at sidde i spjældet. Hvis han nu kom med sine håndjern og lænkede mig til gitterdøren, og ... fordømt med denne her PMS-tilstand. Man bliver som en tæve i løbetid. Desuden duer det ikke at jeg kommer i fængsel. Jeg har aldrig set godt ud i orange, og de der kedeldragter, fangerne render rundt i, gik jo af mode engang i firserne. Jeg får sikkert ikke engang lov til at beholde min beautyboks, så jeg kan bekæmpe varulvesymptomerne.

„Hvad er det De ønsker at tale med mig om?“ kapitulerer jeg da jeg indser at jeg ikke kan finde på flere krumspring for at slippe udenom.

Shay tager et fotografi op af lommen og holder det hen mod mig. „Kender De denne kvinde?“

Det tager mig et øjeblik at fatte at han ikke spørger om Haven, om Texas, om eksamensballet eller om Tom Dawson. Det er så forbløffende at lettelsen ikke engang har meldt sig da jeg tager fotografiet. Ved første blik tror jeg det er et billede af mig, hvilket naturligvis er absurd. Så kan jeg se at der bare er en forbløffende lighed mellem mig og kvinden.

„Nej, kender hende ikke,“ siger jeg og rækker fotoet tilbage. „Men jeg kan se at hun ligner mig en hel del. Hvorfor kommer De og spørger mig om hende?“

Han stikker fotoet i lommen. „Hun gik rundt og forsøgte at bilde folk ind at hun var Dem. Brugte blandt andet ligheden til at slippe forbi køerne foran natklubber og på restauranter.“

Jeg ler og kan godt høre at det lyder nervøst, men det er svært at skjule lettelsen over at han ikke kommer for at arrestere mig. Jeg er helt blød i knæene. „Jeg vidste ikke at det er en forbrydelse at udgive sig for supermodel,“ siger jeg muntert.

Han ikke så meget som trækker på smilebåndet. „Det er det ikke, miss Kinipski, men Sally Preston brugte Deres navn til at slippe ind på natklubben Pink Palace i går aftes, og nu er hun død. Jeg er her bare for at undersøge om der er nogen forbindelse mellem jer to.“

Ordet 'død' har altid en afsvalende effekt på folk. Selv på varulve, lader det til.

„Død?“ gentager jeg forbløffet. „Men hvad har det med mig at gøre?“

„Muligvis ingenting,“ svarer han og tager kuglepen og notesblok frem. „Medmindre den der dræbte hende i virkeligheden var ude efter Dem. Har De nogen fjender?“

Ordene 'den der dræbte hende' er lige så ubehagelige som 'død'.

„Fjender?“ kvidrer jeg og indser at han vil tro jeg er en hjer-netom gås hvis jeg bliver ved at gentage alt hvad han siger på den måde. „Nej, ikke så vidt jeg ved.“

Han kradser noget ned på blokken. „Hvad med skøre fans? Lurere? Sure ekskæresten? Har De modtaget trusselsbreve eller mærkelige opringninger i den sidste tid?“

De fleste modeller har et par skøre fans, også jeg, men jeg er meget forsigtig med at give oplysninger om min personlige gø-ren og laden fra mig, og min lejlighed ligger i en ejendom hvor der gøres meget ud af at sikre beboerne mod at blive forstyrret af uvedkommende. Og som en yderligere sikkerhedsforanstaltning er min mobiltelefon ikke registreret noget sted.

„Nej,“ siger jeg. „Det gør mig ondt at kvinden er død, men det hun har været ude for kan ikke have noget at gøre med mig.“

Shay løfter blikket fra notesblokken. Hans øjne glider op og ned ad mig et par gange før han igen ser på mit ansigt. „Er De sikker?“

Den der lille øjenudflygt op og ned ad mig er helt beroligen-

de. Nu ved jeg at RoboCop er menneskelig. Han kunne ikke nære sig for at kaste et blik på seværdighederne.

„Fuldstændig sikker,“ siger jeg.

Han stikker kuglepen og notesblok i inderlommen og fisker et æseløret visitkort op af en anden. „Hvis De kommer i tanke om noget, eller får fornemmelsen af at blive forfulgt eller mod-tager underlige telefonopringninger eller trusselsbreve, så ring endelig til mig med det samme.“

Jeg tager tøvende imod kortet. „Jeg skal nok ringe hvis jeg kommer i tanke om noget.“ Jeg var lige ved at tilføje at jeg ikke havde tænkt mig at komme i tanke om noget, men jeg har på fornemmelsen at Shay allerede er af den fordomsfulde mening at jeg heller ikke er i stand til det. I denne verden skal kvinder tilsyneladende være grå og kedelige for at blive opfattet som in-telligente. Ser man godt ud, kategoriseres man automatisk blandt dem 'som de højere læreanstalter nok ikke kalder til jobsamtale'. Ikke engang til rengøringsafdelingen.

Nu hvor Shay har fået sagt hvad han skulle, fisker han sol-brillerne frem fra en jakkelomme. Hvor mange lommer har han egentlig i den jakke? Jeg kunne måske slippe for at slæbe rundt på beautyboksen hvis jeg fik mig en jakke med så mange lommer. Han tager solbrillerne på, nikker og slentrer hen mod døren.

„Undskyld at jeg afbrød Deres ...“

„Skud,“ siger jeg. „Hov, man må sige at vi begge bruger en hel del tid på skud i vores arbejde, ikke?“

Åh, nej – her stak Sherry Billington vist hovedet frem.

„Meget morsomt,“ siger han i et tonefald der tydeligt fortæl-ler at han er af en ganske anden mening.

Da jeg nu ikke skal bag tremmer, vil jeg helst ikke have at Shay går sin vej uden andet end et enkelt kig i min kavalergang og med opfattelsen af at jeg har jord i hovedet.

„Hvad var dødsårsagen?“ ryger det ud af mig.

Han standser med hånden på dørhåndtaget, vender sig og tager solbrillerne af igen. Der må stå noget om hvilke spørgsmål man ikke kan besvare med solbriller på i politihåndbogen.

„Blodtab,“ svarer han.

’Blodtab’ er en mærkelig betegnelse at bruge om en dødsårsag. Men på den anden side kan den vel være fornuftig nok. „Vil det sige at hun blev skudt eller stukket ned?“

Han sukker og smutter solbrillerne på plads igen. „Jeg burde ikke diskutere sagens detaljer med Dem. Den er stadig vidt åben. Hvis der slipper noget ud kan det give gerningsmanden et forspring.“

Jeg fnyser temmelig foragtligt. „Tror De der er en overvejende sandsynlighed for at jeg kommer i nærheden af ham?“

„Forhåbentlig ikke.“

Han lyder som om han mener det dybt alvorligt, og jeg deler hans håb fuldt ud. Han tager efter dørhåndtaget igen, men nu har han gjort mig nysgerrig. „Jeg synes at jeg har ret til at vide hvad det er for en slags psykopat vi har at gøre med ... hvis De virkelig tror at jeg kan være i fare.“

„De har lige sagt at det var De ikke,“ gør han mig opmærksom på.

„Jeg kunne jo tage fejl.“ Det gør jeg selvfølgelig ikke. Jeg er bare nysgerrig.

Han tager solbrillerne af igen. „Blodtab fra et bidsår. Sally Prestons halspulsåre var flået over som følge af et kraftigt bid i halsen under samleje, formodentlig med morderen.“

Et glimt af drømmen eksploderer for mit indre blik. Blodpletter på loftet ... aflange blodpøle i lagnets folder. Jeg mærker den svimlen folk oplever lige før de besvimer og vakler et skridt tilbage. Shay er hurtig i vendingen af en så høj og kraftigt bygget mand at være. Han lukker hånden om min skulder og styrer mig hen mod sengen.

„De er kridhvid i ansigtet. Sæt Dem hellere ned.“

Jeg sætter mig ... lige ned på en eller andens sko, men jeg er for omtåget til at tage mig af det. På den anden side er det rart at vide at synet af blod stadig gør mig utilpas, især i betragtning af alle de besynderligheder der er sket med mig i den sidste tid.

„Undskyld,“ siger Shay. „Jeg har det med at glemme at de fleste mennesker ikke er vant til at have med den slags at gøre til hverdag. Jeg er nok gået hen og blevet lidt immun. Det burde jeg have taget i betragtning.“

Hans store babyblå øjne er lige ud for mine, og de er skygget af et par fordømt lange øjenvipper – så lange at Revlon øjeblikkelig ville gøre ham til ’Årets Ansigt’ hvis han var en pige. „Ser De folk der er bidt ihjel hver eneste dag?“

Han ryster på hovedet. Hans hår er også lækkert – lidt længere end politiet ellers tillader, tror jeg da, og tykt og blankt. „Nej, det er ikke en hverdagsoplevelse. Beklager at jeg har besværet Dem med dette her. Nu må jeg hellere se at komme af sted.“ Han retter sig op og går hen mod døren igen. „Ring endelig hvis De har brug for noget ... jeg mener ... hvis De kommer i tanke om noget De tror kan bidrage til sagens opklaring.“

„Det skal jeg nok,“ siger jeg, stadig omtåget. Høflighed koster ingen penge, som man siger. Men jeg har ikke tænkt mig at ringe til ham. Mordet på den stakkels kvinde har ikke noget med mig at gøre. Det er jeg helt sikker på. Drømmen viser sig lige i et par glimt som for at demonstrere at jeg godt kan tro om igen.

Shay åbner døren og står ansigt til ansigt med fire stivfrosne engle, plus Cindy og Stefan. Han nikker til modellerne.

„Mine damer. Det har været en fornøjelse at hilse på Dem.“

Pigerne følger ham med øjnene, og da de derefter kigger hen på mig, går det pludselig op for mig at det kan se ud som om jeg lige har fået mig en god omgang sex med efterfølgende brusebad. Et stort grin breder sig over Karen Sims ansigt. Hun styrter ind i værelset.

„Sig det ikke. Han var en lejet stripper, ikke? Hvordan så han ud uden tøj? Sig mig, har du fødselsdag?“

Det ville have været dejligt. Hvis Shay havde været stripper, mener jeg. Fødselsdage er fotomodellers værste fjende.

„Nej, han var ægte politimand,“ betror jeg Karen.

Nu er alle pigerne over mig, klukkende som skrukhøner, selv om sammenligningen nok ikke er helt retfærdig.

„Hvad ville han?“ spørger Stefan. „Har du glemt at betale dine parkeringsbøder, eller har du rodet dig ind i andre vanskeligheder?“

Stefan er bedårende beskyttende over for mig. Hvis jeg fortæller ham at en kvinde er blevet myrdet og det kan tænkes at morderen har troet hun var mig, får jeg ham i hælene døgnet rundt. Han vil insistere på at sove i min fodende hver nat, og så går det galt før eller senere.

„Det var noget med identitetstyveri,“ siger jeg, hvilket er en halv sandhed.

„Jamen, Lou,“ siger Karen. „Er du begyndt at Internetshoppe?“

Jeg trækker på skuldrene, hvilket kan tydes som et ja.

„Lad os få ryddet op her,“ siger Stefan. „Nu trænger jeg til kaffe.“

Jeg kunne godt tænke mig noget ikke så lidt stærkere. Det har været en helvedes dag. Karen skæver til det æselørede visitkort jeg ikke har fået stukket af vejen.

„Stripper eller ej, han havde en virkelig lækker røv,“ siger hun. „Er det hans telefonnummer du har der?“

Jeg bør give hende kortet og håbe at hun slår kløerne i ham. Det er rigtigt nok med den bagdel. Det er synd hvis ingen får fornøjelse af den. Men jeg gør det ikke. I stedet lister jeg visitkortet ind under badekåben og ned i min to numre for lille bh.